



ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθηναι.

'Ετος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα έννέα,
και αυτός ό χρόνος θύχη περισσεύματα γενναία.

Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μονο μιά φορά θα βγαίη,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίη.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τούς άνέχωμαι,
μοναγά 'στάς 'Επαρχίας — και 'στό 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τό 'Ελληνικόν.
Συνδοουή γιά κάθε χρόνο — φράγχε δωδέκα και μόνο,

γιά τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδώ συνδρομηταί — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ
Μές 'στών φόρων τήν άντάρα — κι' ό Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

Πρώτη του 'Απριλίου... ροδίζ' ή άτμοσφαίρα,
άνάστασις Λαζάρου και τής ψευτιάς ήμέρα.

Ποόντος διακόσια σαράντα έξη,
και όλα χάπια του μπάρμπ' 'Αλέξη.

Τό Ράλλυ-Πείπερ του Φασουλή
κι' ίππόται πάμπολλοι και ή Αύλή.

Νέους χρυσούς όρίζοντας ό Φασουλής ανοίγει
και σκέπτεται τής 'Αλεπούς να κάμη τό κυνηγι,
κι' εύθως εις τούτο προσκαλεί τούς εύγενείς του φίλους
και πρώτος πρώτος έρχεται εις τού Διός τούς στύλους.
Φορεί γιακέτα κόκκινη και μπόταις και σπιρούνια,
βραχι κολάν σαν ούρανι και κουκο καθβαλάρη,
κι' ή Ούγγρικη φοράδα του τεντόνει τά ρουθεύνια
και σκάπτουσα τό έδαφος μασσα τό χαλινάρι,
ό δέ ίππότης Περικλής μέ τό κερμι τό ίσο
όπερηφάνως κάθεται εις τά καπούλια 'πίσω.
Και ή κυρία Φασουλή προσέρχεται μέ βέλο,
μέ 'Αμαζόνος ένδυμα και μέ 'ψηλό καπέλο,
μανδύας δέ πολύτιμος τούς ώμους τής σκεπάζει
και ό καράς τής ό σφριγών άγέρωχος καλπάζει,
ούχ ήττον και τά ώμορφα τής Φασουλή μωρά
εις τά καπούλια κάθονται και είναι μιά χαρά,
και τών γονέων φαίνονται άντάξια κι' εκείνα,
ένφ' θερμάς 'ίππαική τά έντερά των πείνα.
Και ή κυρία Περικλή γοργόν ντουρην ίππεύει
και μέ κερμδόν μαστίγιον τά νώτα του θωπεύει,
κι' αί δύο δεσποινίδες τής ακολουθούν κατόπιν,
γνωσταί διά τήν χάριν των κι' έδώ και 'στην Εδρώπην.

'Αλλ' όμως μέ φορέματα προσέρχεται παντοία
τό 'Αι-Λάιφ τό γνωστόν κι' ή άριστοκρατία,
διάφοροι εξέχοντες και φέροντες τά πρώτα,

ή Νι κι' Πι κι' ή Ψι κι' ή Ρο κι' ή Λάμδα και ή Γιώτα,
και κάθε πυργοδέσποινα και κάθε 'Αμαζών,
άλλά και πληθος άπειρον έφιππων και πεζών,
οί Σύμβουλοι του Στέμματος και πās' άρχή του κράτους,
ό κύριος Γεννήσαρλης μέ άρκετούς σπαθάτους,
οί Ψόχηδες, ό Μαυρουδής και ό Τσιγγρός ό Χιώτης,
και ό Σκουλούδης έπειτα, ό 'Ισπανός ίππότης,
και καθβαλάρης άριστος ως είδος τι Κεζάκου,
και όμιλει 'στέν Φασουλήν κρυψά περι' του φράκου.

Ούχ ήττον εις τήν τελετήν προσέρχονται και ξένοι
και πάμπολλοι φιλέλλητες και μη προσκεκλημένοι,
ή Γκαλουλέυ και ό Γίψ κι' ή Γκέρσειυ και άλλοι,
και Μις και Λαίδες εύγενείς άστράπτουσαι εις κάλλη,
εξέχουσαι εις άγωγήν, εις πνευμα και εις πλούτη,
κι' οι Πρέσβεις τών Δυνάμεων και Γραμματείς τοσοῦτοι,
κι' ό Γρίβας και ό Μονθολών κι' ή Τρελλοκατερίνα,
και δεξιά κι' άριστερά μυρίζει καθβαλίνα.

Μετ' ού πολυ προσέρχεται μετά τών έπ'ελείπων
και ό Μεγαλειότατος λαμπρόν ίππεύων ίππον,
κι' ή 'Αλεξάνδρα έφιππος καθως κι' ό Κωνσταντίνος,
και δευλοι και ύπασισταί και όλον τάλλο σμήνος,
άλλά και ή Βασίλισσα προσέρχεται έφ' αμάξης
μέ τάλλα Βασιλόπουλα καθως 'στάς παρατάξεις.



Ἐν τούτοις με τοὺς Πρίγκηπας, τοὺς Λόρδους καὶ Βασιλῆς,
πλακόνουν καὶ μανάδηδες με ὄνους καὶ ἡμιόνους,
καὶ μερικαὶς Πλακιδίτισσας εὐρίσκονται παροῦσαι,
μακρόθεν τὰ γενόμενα καὶ ἐκείναι θεωροῦσαι.

Κανέναν ἐκ τῆς τελευτῆς τοῦ Φαουλή δὲν λείπει,
οὐδὲ μεγάλοι κύριοι, οὐδὲ τραναὶς κυράδες,
καὶ ὀγκανίζουσι γάϊδαροι καὶ χρεματίζουσι ἵπποι,
καὶ ἡ γαϊδούραις πιάνονται μαζί με τῆς φορᾶδες.
Φωνάζουσι καὶ οἱ πρόστυχοι, φωνάζουσι καὶ οἱ τραναί,
καὶ οὕτω τὸν ἀφέντη του ὁ σκύλος δὲν γνωρίζει,
καὶ ὁ Φαουλή με δύνχμιν τὸ πλῆθος προσφωνεῖ,
ἐνφὶ ἡ μαύρη του φορᾶς δὲν παύει νὰ κοπρίζη.

Φ.— Ὡς τὸ *Rállu-Péiper* ἐμπρός, ὦ σεβαστὸν ἵπποταί,
καὶ σεις, κυρίαί του συρμοῦ καὶ Ἀμαζόνες πρῶται.
Ἐμπρός, ὦ Λόρδοι, Πρίγκηπες, Μυλλόρδοι καὶ Βασιλῆς,
ποῦ ἐκ τῆς λόρδας κάποτε τὰ γινώτα σας βρωμοῦν,
ποῦ τὰ μεγάλα γένη σας δὲν ἐσθυσαν οἱ χρόνοι
καὶ οἱ μικροὶ τοὺς τίτλους σας γεραίρουσι καὶ τιμοῦν.
Ἐπιθυμῶν τὸ ἔθνος μου καὶ πάλιν νὰ τιμήσω
καὶ τρέφων τόσα σχέδια μεγάλα καὶ σκοπούς,
τὸν Περικλέτο ἔδωκα εἰς τὰ καπούλια πίσω
καὶ ὅτ' οὐκ ἐκείνη ἔβηκα καὶ οἱ δὲ τῆς Ἀλεπούς.
Ἐνθέρμως οἱ εὐχαριστῶ ἐκ τῆς ψυχῆς μου δλης,
διότι πᾶσα ἐσπευσε τῶν Ἀθηναίων ἡ πόλις,
καὶ κάθε νέος Τζόκευ πρὸς θήραν εἰδικὸς
με τοῦ ἵππου τὴν στολὴν κατήλθεν εἰς τὴν πάλιν,
καὶ ὁ Βασιλεὺς ἠυδόκησεν οἰκογενειακῶς
διὰ τῆς παρουσίας του νὰ με τιμήσῃ πάλιν.
Πολλὰ μὲν ἔχει καὶ ἡ Ἑλλάς καλὰ νὰ ἐπιδείξῃ,
καὶ Ἰσοζύγιον βιβρῶ, περίσσευμα καὶ πλοῦτον,
συγκοινωνίας δὲ παντοῦ προτίθεται ν' ἀνοίξῃ
καὶ ἀνέβηκν τὰ φόντα τῆς εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον,
καὶ ὁσονοῦπω κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν χάωρα. . .
μόνον τὸ *Rállu-Péiper* τῆς ἔλειπε ὡς τώρα.
Κανέναν δὲν εὐρίσκειται με νησιτικὸ στομάχι,
παντοῦ ἀναδρυτήρια, λιθόστρωτα καὶ κηποι . . .
δλα, καθὼς εἰξιούρετε, ἡ Ζαφειρίτσα τᾶχει
καὶ μοναχὰ ὡς σήμερα ὁ φερειζὸς τῆς λείπει.
Τὸ ἔθνος ὅτ' οὐκ ἐπιθυμῶν κατήγορον ἐπῆρε . . .
ἀφήσετε πρὸς τὸ παρὸν τὰς προίκας, προικοθήραι,
καὶ ἀμέσως ὅτ' οὐκ ἐπιθυμῶν προσδράμετε τὴν θήραν,
ἀν νὰ ταχθῆτε θέλετε ὅτ' οὐκ ἐπιθυμῶν τὴν μοῖραν.
Μὴ μείνη, οἱ παρκαλῶ, ἀμέτοχος κανείς . . .
ὡς ἔλθῃ καὶ ὁ σιδρ Τσιγγρὸς με τοὺς ὁμογενεῖς.
Μεγάλη καὶ ἡ δόξα σας, πολὺς καὶ ὁ θησαυρὸς σας,
καὶ τὸ σεπτὸν σας ὄνομα αἰώνιον θὰ ζῆ . . .
ἀφήσετεν, σιδρ Τσιγγρέ, τὸν Μεγαλόσταυρό σας,
καὶ ἔλαστενε νὰ πιάσωμε τὴν Ἀλεπού μαζί.
Ἐμπρός ὅτ' οὐκ ἐπιθυμῶν με τὰς κομπᾶς κυρίας,
ὡς ἄνδρες σεις τοῦ ἵππου καὶ τῆς καθοκαρίας,
κοσμήματα τῶν Ἀθηναίων, ἵπποταί σταυροφόροι . . .
σαλπίζετε με κέρτα καὶ ὡς ἀντηχοῦν τὰ ὄρη . . .
ἐκεῖ ὅτ' οὐκ ἐπιθυμῶν κάθεται ἡ Ἀλεπού κρυμμένη . . .
ἡ ὥρα τέλος ἔφθασε, ἡ σάλπιγξ ὡς σημαίνει . . .
Ἀπάνω τῆς, μωρὲ παιδιὰ, καὶ κάμετε γιουρούσι . . .
δλ' ἡ Ἑλλάς τὸν θρίαμβον περιχαρῆς θ' ἀκούσῃ.
Ἀπάνω τῆς, μωρὲ παιδιὰ, ἡ ἐφοδος ὡς γίνῃ,

ὁ δὲ ἵππος ὁ κλεινὸς καὶ ἡ Ἀμαζὼν ἐκείνη,
ποῦ τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεπούς τὴν μαλλιαρὴ θ' ἀρπάξῃ,
θὰ θαυμασθῇ, θὰ ὑμνηθῇ, τὸν κόσμον ἔκ τρουμάξῃ.
Χαρὰ εἰς τὴν γεννήσασαν τὸν κυνηγὸν γαστέρα,
χαρὰ εἰς τὴν θηλάσασαν καὶ θρέψασαν μητέρα,
χαρὰ εἰς τὴν πατρίδα του, ὅτ' οὐκ ἐπιθυμῶν φίλους καὶ γονεῖς,
ἀλλὰ χαρὰ καὶ εἰς ἡμᾶς, τοὺς νέους εὐγενεῖς.
Ἄλλοις ἀνδρῶν ντὲ λὰ πατρί . . . ἀγῶν ὑπὲρ πατρίδος . . .
ἐδῶ ποσῶς δὲν πρόκειται περὶ παρωνυχίδος . . .
περὶ μεγάλου πρόκειται τῶντι γεγονότος,
οὕτω περ τὸ κλέος ἀφθιτον καὶ διαρκῆς ὁ κρότος,
καὶ θὰ γραφῇ περὶ αὐτοῦ με πρῶτην εὐκαιρίαν
ὅτ' οὐκ ἐπιθυμῶν μετ' ὀλίγον μέλλουσαν τοῦ ἔθνους ἱστορίαν.
Ἄς τηρηθῶν τῶν εὐγενῶν τὰ ἔθμα καὶ οἱ τύποι . . .
ὡς τρέξουν οἱ ἀτίθασοι καὶ φλογεροὶ σας ἵπποι . . .
ὡς θγάλουν εἰς τὸ τρέξιμο φωταὶς τὰ πέταλά των
καὶ δλ' οἱ καθοκαρίαδες ὡς θγάλουν τὰ καλὰ των.
Ἐμπρός, κυρία Φαουλή, μαζί με τόσας ἄλλας
κυρίας τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς τρελλῆς καθοκαρίας,
νὰ πιάσετε τὴν Ἀλεπού με τὸ λεπτόν σας χέρι,
νὰ σὲ ἴδῃ καὶ ὁ τὸν μαρὶ καὶ γαυριῶν νὰ χαίρῃ.
Ἐνθυμηθῆτε πρὸς στιγμὴν πῶς Ἀμαζόνες καὶ ἄλλαι
τὸν ποταμὸν θερμοδόντα κατήκησαν τὸ πάλαι,
καὶ ἐπάλαισαν καὶ ἐνίκησαν εἰς κρητὸν ἀγῶνα
τὸν θαυμαστὸν Ἀλέξανδρον, τὸν πρῶτον Μικεδόνα.
Λοιπὸν καὶ σεις ὁρεῖλετε αὐτὰς νὰ μιμηθῆτε
καὶ ἐπάνω εἰς τὴν Ἀλεπού με φόρα νὰ ριχθῆτε . . .
Πτερνήσατε τοὺς ἵππους σας . . . ἐμπρός, μὰ φάμ, προχώρει . . .
ἀν δὲ φανῇ ὀλίγον τι κανένα μισοφῆρι,
ἢ ἂν λυθῇ σφικτὸς κορπὸς καὶ ἂν βγῇ κομπᾶ σκαρπίνι,
κανείς δὲν πρέπει δι' αὐτὸ νὰ ξεροκαταπίνῃ.
Ἡ Ἀλεπού, ἡ Ἀλεπού . . . τὸ σύνθημα σημαίνει . . .
ἰδοὺ ἡ ἀφιλότιμη ὅτ' οὐκ ἐπιθυμῶν περιμένει . . .
σύ, οὐζυγέ μου, προηγῶ καὶ τὰς λοιπὰς δδήγει . . .
γυναῖκες καὶ ἄνδρες πιάστε τὴν καλὰ νὰ μὴ οἱ φύγῃ.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φαουλή σαλπίζει μ' ἕνα κέρτα
καὶ ἀντηγεῖ τὸ σάλπισμα ἐπάνω ὅτ' οὐκ ἐπιθυμῶν αἰθήρας,
καὶ με αὐτὸ τὸ σύνθημα προτρέπει τοὺς λοιποὺς
καὶ ἀπ' ὀπίσω του κρημᾶ οὐρῆς τῆς Ἀλεπούς,
καὶ κἀνωνας τὴν Ἀλεπού τὸν ἵππον του κεντᾶ
καὶ φθάνει με τὰ τέσσαρα εἰς τὸ Δαφνὶ κοντά.
Κατόπιν του δ' ἀκολουθοῦν οἱ εὐγενεῖς ἵπποταί,
οἱ Βασιλεῖς, οἱ Πρεσβευταί, καὶ μερικοὶ Πλακιδίται,
καὶ ἡ καθοκαρία κορδόνεται καὶ ὁ καθοκαρίας φουσκώνει
καὶ οἱ πεζοὶ καὶ οἱ ἑφιπποὶ χορταίνουσι ἀπὸ σκόνης,
ἀλλ' ὅμως γιὰ τὴν Ἀλεπού καὶ ὁ Φιλίμων τρέχει
καὶ με σωλῆνα μοναχὸς τοὺς δρόμους καταδρέχει.

(Ὁ δὲ ἵππος Φαουλή τὰ πλῆθη συγκινήσας
καὶ ζητωκραυγαζόμενος ἀπὸ τοὺς μοσχομάγκας,
εἰς δὲ μικρὸν διάστημα τῆς ὥρας διανύσας
σταδίου τρεῖς ὡς ἐγγιστα καὶ πέντε πρᾶσαγγας,
ἀφίνει δὲ φουσίματα καὶ δπου φύγη φύγη
καὶ ἔτοι τὸν πέρνουσι μυρωδιὰ καὶ ἀρχίζουσι τὸ κυνηγεῖ.

(Κυττοῦν ἐδῶ, κυττοῦν ἐκεῖ . . . δὲν εἶναι πουθενά . . .
ὄρμουσι οἱ καθοκαρίαδες ἀπάνω ὅτ' οὐκ ἐπιθυμῶν βουιὰ.
Χυμοῦν καὶ δέσποιναι πολλοὶ με μάγουλα σὰν κρένα



και πέφτει από τάλογο ή Τρελλοκατερίνα,
κι' εἰς γραμματεὺς τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας τὴν τσακόνει
καὶ με πολλὴν ἀσθένεια καὶ χάριν τὴν σηκόνει.
Οὐχ ἦττον δὲ ὁ Φασουλῆς πειτᾶ εἰς τὸν ἀέρα
καὶ ἄλλα δὴ φουσηματὰ ἀρνεῖται παρκπέρα,
κι' ὄλοι φωνάζουν « Ἀλεποῦ μυρίζει, βρὲ παιδιὰ, »
καὶ ὀδηγοῦνται ἄστὰ ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν μυρωδιά.
Φωνάζει καὶ ὁ Μαυρουδῆς « μωρέ, τραβάτε ντρίτα »...
μὰ πέφτει ἀπὸ τάλογο κι' ἡ γαυρὸς Κουτσομούτα,
καὶ δὴ κομμάτιχ γίνεται τὸ ἄσπρο τῆς φουστάνι
καὶ τὴν κρατεῖ ὁ Μονθολὼν με τὸν Φειδοσιάνη.

(Καθέννας τὴν ἀπόχη τοῦ γιὰ τὸ κυνηγι ρίχνει,
ἀνερευνῶνται ἀτραποί, λαβύρινθοι καὶ δρόμοι,
πλὴν δὲν ἀνακαλύπτονται τῆς Ἀλεποῦς τὰ ἴχνη
κι' οὐδὲ σκιά δὲν φαίνεται τοῦ Φασουλῆ ἀκόμη,
ὡς δτου πιὰ ἡ Φασουλῆ τοῦ βγαίνει ἐμπροστὰ
καὶ μ' ὄλην τῆς τὴν δύναμιν τὴν Ἀλεποῦ ἀρπάζει
καὶ ἄστὸ ἀφράτο χέρι τῆς με πόζα τὴν βαστᾶ
καὶ κατακμακρόνεται καὶ χαίρει καὶ κομπάζει,

ἐνῶ τὸ πλῆθος ἐξαλλοὺν ὄρμαξ' στήν Φασουλῆ
κι' ἡ Περικλέτου Γαλλικὰ μαζὶ τῆς ὀμιλεῖ.)

Η Π.- Ἀδὲ βοῦ πρί, βοῦ λὲ ρενάρ ;

Η Φ.-

Οὐί, ἐ ζὲ λὲ τῆν.

Η Π.- Πούρ βοῦ φιλοσιτέ, μντήμ, ζὲ κούρ, ζὲ δὲλ, ζὲ θιέν.

ᾠ! κὲλ σουξέ!.. ᾠ! κὲλ φολί!.. με κομπλιμάν σενσέρ...

ᾠ! λ' ἀριστοκρσι νι' Ἀτὲν ἐ λὲ σεκρὲ μυστέρ!

(Ἐνῶ ἐλέγοντο αὐτὰ ὁ κόσμος ἀλαλάζει
καὶ πέφτουν ἐπικίνοι θερμοὶ ἀπ' ἔλους σὲν χαλάζι,
ὕμνειται δὲ τῆς Φασουλῆ τὸ θέρρος καὶ τὸ πνεῦμα,
καὶ πάντες εἰς Λουκούλειον παρκκαθίζουσι γεῦμα,
κι' ὁ Ἀμφιτρώων Φασουλῆς γελῶν καὶ χαρωπὸς
ἐν μέσῳ τῶν συνδείπνων τοῦ προπίνει οὕτω πῶς.)

Ο Φ.- Προπίνω ὑπὲρ τῆς Αὐλῆς, τῶν Βασιλέων κι' ὄλων,
ποῦ ἄστὸ κυνηγι: ἐπαιξεν πολὺ σπουδαῖον ρόλον,
καὶ οὕτω συνετέλεσαν ἄστῆς ἐσρτῆς τὸ κάλλος,
ἐφ' ᾧ τοῦς πρέπει ἐπικίνοσ ἐκ μέρουσ μου μεγάλος.
Χρηστε, φίλοι κυνηγοὶ καὶ τέκνα τῶν γιγάντων,

διότι και ἡ Ἀλεποῦ ἐπιάσθη τέλος πάντων,
 και ἄστευς πολλοὺς θριάμβους μας και νέος προσετέθη
 και ἄλλο στάδιον τιμῆς και δόξης ἀνευρέθη.
 Σκριτῶντα βλέπω ἐκ χαρᾶς τῶν ἵπποτων τὰ στήθη
 κι' εἰς τῆς ἀβρᾶς συζύγου μου τὴν θεάν ἐντροφῶ...
 ἡ Φασουλῆ τὴν ἐπίασε και ἱκανοποιήθη
 κι' ἀπὸ τὴν ζήλεια ἔοκασαν κυρία κὲμ ἰλ φῶ.
 Ἡ τρυφερὰ καρδία των ἄστα καιρία ἐπλήγη,
 ἀλλ' ἄς μὴ σκάζουν δι' αὐτὸ ἡ εὐμερφαις μαριόλαις,
 καθῶσον εἰς τὸ προσεχὲς τῆς Ἀλεποῦς κυνηγι
 ἐκ τῶν προτέρων πέποιθα πῶς θὰ τὴν πιάσουν ἔλαις.
 Ἄς ἀφεθοῦν ἐλεύθεραι εἰς μέθην και κραιπάλην,
 ἄς κυνηγοῦν τὴν Ἀλεποῦ καθ' ἔλιν των τὸν βίον,
 και εἰς τοῦ Ράλλου-Πέππερ τὴν πεισματώδη πάλην
 κι' αὐταὶς θὰ πάρουν ἄγρηγορα τὸ Ράλλου βραβεῖον.
 Δὲν ἐπεράνηθ' ὁ ἀγὼν, δὲν ἔκλεισε ὁ δρόμος,
 ἀν δὲ τὸ γέρας σήμερον ἄστην Φασουλῆ ἐδόθη,
 πλὴν τοῦτο θ' ἀποκτήσετε και ἔλαι σας συντόμως,
 και εὐτὼ θὰ ἐκπληρωθεῖν εἰ εὐγενεὶς σας πόθοι.
 Και εἰς τὸ μέλλον δέβαια θὰ ἴδωμεν ἡμέρας
 ἀπὸ αὐτὴν τὴν σήμερον πολὺ ἐνδοξότερας,
 τὸ ἄθλον δὲ θὰ μοιρασθῆ τῆς φίλης γυναικὸς μου
 και καθεμία μὲ αὐτὴν θὰ εἶναι τότε ἴση,
 και πάλιν θὰ γενῆ γνωστὸν ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου
 πῶς ἡ Ἑλλάς προώριστα νὰ ζήσῃ και θὰ ζήσῃ.
 Και τῶρα πλέον, μὲς ἀμί, ἄς παύσουν αἱ φωναί,
 και ὁ καθεὶς ἀνάλογον ἄ: δῶσῃ ρεφενέ,
 διότι μόνος δὲν ἔμπορῶ τὸ γεῦμα νὰ πληρώσω,
 και ὅστις τοῦτο ἀρνῆθῆ θὰ τὸν ἐμβαλαρώσω.

(Εἶπε αὐτὰ ὁ Φασουλῆς κι' ἐκάθισεν ἀνέτως,
 ἀλλὰ καθεὶς τὸν ρεφενέ ἀρνεῖται νὰ πληρώσῃ,
 και τότε μόνος σκέπτεται ὁ γίγας Περικλέτος
 μὲ τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεποῦς νὰ τοὺς ἐμβαλαρώσῃ.
 Κι' ἀκούεται περὶ αὐτοῦ συζήτησις μεγάλη,
 ἀρνεῖται δὲ και ὁ Τοιγγρὸς λεπτόν νὰ καταβάλλῃ,
 διότι δὲν ἐκλήθησαν ὑπὸ τοιούτους ἔρους,
 και γίνεται κατακλυσμὸς και δυνατὸς καυγᾶς,
 κι' ὁ Φασουλῆς μονομαχεῖ μὲ δέκα σπαθοφόρους,
 λαμβάνει δὲ ἄστο πρόσωπον τριάκοντα πληγᾶς,
 κι' ἐκ τῶν πληγῶν του ἄφθονον τὸ αἷμα καταρρέει,
 ἐνφ' καμπόσοι Χιῶτηδες φωνάζουν σὰν Ἑβραῖοι.

(Κι' ὁ Περικλέτος μὲ πολλοὺς δεινῶς μονομαχεῖ,
 ἔταν πυκνὰ τὸν οὐρανὸν κατακαλύπτουν νέφη,
 ραγδαία δὲ τοὺς κυνηγεὺς κατέλουσε βροχή,
 και ὁ καθεὶς ἄστα ἴδια δρεματος ἐπιστρέφει.
 Ἡ φήμη δὲ τὸν πόλεμον τῶν ἵπποτων κηρύττει
 και ἄνω κάτω γίνονται οἱ ἔσχατοι κι' οἱ πρῶτοι,
 ὁπότεν δ' ἔφθασαν κοντὰ εἰς τοῦ Δρομοκαίτη
 τοὺς χαιρετοῦν και οἱ τρελλοὶ μετὰ τοῦ Τοιριγῶτη.

(Τοιαῦτ' αἵματηρόταται συνέβησαν σκηναί
 κι' ὁ Φασουλῆς τὴν ἔπαθε μὲ τὸ κουβαρνταλῆκι,
 διότι ἐν ἐπλήρωσε κανένας ρεφενέ,
 και ἴσως γίνῃ δι' αὐτὸ καμμιά σπουδαία δίκη.
 Ἡ Ἀλεποῦ ἐξέσπασε εἰς τὴν δίκῃ του ράχη
 και ἔλοι μὲ ἀπόφασιν προσήλθον στερεὰν
 χωρὶς κανένα ἐξοδο νὰ φᾶνε ὅ,τι λάχῃ
 και τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεποῦς νὰ πιάσουν δωρεάν.

(Τῶρα δ' ὁ τλήμων Φασουλῆς τὴν ὥρα βλασφημεῖ
 πεῦθελε σώνει και καλά τὴν Ἀλεποῦ νὰ κάνῃ,
 ἀλλ' ἔμως κι' ἡ κυρία του ὠρκόθη ἐν τιμῇ
 πῶς δὲν θὰ τρέχῃ ἄλλοτε τὴν Ἀλεποῦ νὰ πιάνῃ,
 γιατί αὐτὸ τὸ πιάσιμο κοστίζει ἀκριβὰ
 και τῶν παθῶν τῆς ἔπειτα τὸν τάραχον τραβᾷ.
 Ἡ δὲ κυρία Περικλῆ γυρίζῃ βασιμένη
 και δι' αὐτὸ τὸ βᾶσιμα ὁ Περικλῆς ἐχάρῃ,
 ἡ λῆξις δὲ γνωρίζετε βεβαίως τί σημαίνει
 και δίχως νὰ σπουδάσετε τὴν γλῶσσαν τοῦ Ψυχάρη.)

Και ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Φιλεκάλως και μὲ γεῦστο ἐξεδέθησαν ἐν τέλει:
 Κωμῳδαί τοῦ Στεφάνου εἰς τομίδιον ὠραῖον,
 ἔπευ ἔβρισκε ὁ καθένας ἐκεῖ μέσα ὅ,τι θέλει
 και τὸ πνεῦμα σπινθηρίζῃ και ὁ στίχος εἶναι ρέων.
 Μὲ λεπτότητα και χάριν κι' εὐφυῖαν διαλόγου
 σατυρίζονται τὰ ἴθῃ τὰ γνωστὰ τῶν Ἀθηνῶν,
 διὸ δειτὰ τὸ βιβλίον ἐκτιμήσεως εὐλόγου
 κι' ὁ Ρωμηὸς ἰδιαιτέρως τὸ συστήνει ἄστο κοινόν.

Οἱ ἀδελφοὶ Δεπάστα ἐν Κωνσταντινουπόλει
 ἐξέδωσαν τὰ πάθη αὐτῆς τῆς ἐδέσμάδος,
 και πρέπει δίχως ἄλλο νὰ τὰγοράσουν ἔλοι:
 εἰ κάτοικοι συμπάσης τῆς εὐσεβοῦς Ἑλλάδος.
 Μιὰ κι' ἐβδομήντα πέντε τιμᾶται τὸ βιβλίον
 κι' εἰς καθενὸς πωλεῖται τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Νέον Κουρεῖον ὁ «Ρωμηὸς» τῶν ἀδελφῶν Μπεράτη
 κατὰ τὴν διασταύρωσιν τοῦ δρόμου τῆς Βουλῆς...
 καθ' ἔλαι περιποιήσις κι' Ἀγάθικο ραχάτι,
 εἰς τοῦτο δὲ κουρεύεται συχνὰ κι' ὁ Φασουλῆς.
 Ἐφ' ὅ ἐνθέρμως συνιστῶ τὸ τοῦ Ρωμηοῦ κουρεῖον
 ἄστας καλαισθητεὺς κεφαλᾶς τῶν εὐγενῶν κυρίων.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ἄστο σπῆτι μου ἀνέθη,
 ἄστην Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξενοδοχεῖον Ζυῦδη, — ὁρῶ ἄστο λάδι, τρεῖς ἄστο ζυῦδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 και μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.